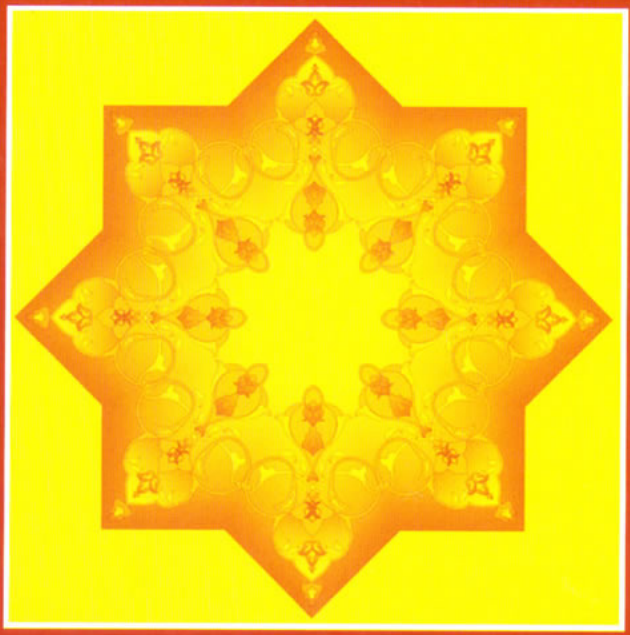

PRAVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Bilal Philips

PRAVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Bilal Philips

Translation ©
ISLÁMSKÁ NADACE V PRAZE

ISBN 80-903196-8-8

OBSAH

Které náboženství je to pravé. 5

Název 7

Bůh a stvoření 10

Poselství falešných náboženství. 13

Univerzálnost Božího náboženství 15

Poznání Boha 17

Boží znamení 19

Závěr 22

PRAVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Bilal Philips

KTERÉ NÁBOŽENSTVÍ JE TO PRAVÉ?

Člověk nemůže ovlivnit, do jakého prostředí se narodí, a už od nejútlejšího dětství je vychováván v souladu s náboženským přesvědčením rodiny nebo státní ideologií. Než dosáhne puberty, je už natolik ovlivněn, že za jediné správné přesvědčení považuje to, které vyznává jeho okolí. Někteří lidé se však v dospělosti setkají s jinými vírami či hodnotovými systémy a potom začnou své vlastní přesvědčení kriticky přezkoumávat. Hledač pravdy je často naprosto zmaten, když zjistí, že úplně každé náboženství, sekta, ideologie a filozofie tvrdí, že jen ona je tou jedinou správnou cestou. Navíc všechna učení obsahují nějaké pozitivní a univerzálně platné hodnoty a všechna vyzývají člověka ke konání dobra. Ale které z nich je to pravé? Všechna pravdu mít nemohou, protože každé z nich zároveň tvrdí, že všechna ostatní se mýlí. Existuje vůbec vodítko při hledání správné cesty?

Bůh* nám všem dal mysl a rozumové schopnosti, abychom mohli toto klíčové rozhodnutí učinit. Je to nejdůležitější rozhodnutí v životě člověka, protože na něm závisí celá jeho budoucnost. Každý z nás proto musí nestranně uvážit tyto argumenty a rozhodnout se pro to, co vypadá pravdivě, dokud se neobjeví další důkazy.

Stejně jako všechna ostatní náboženství a filozofie i islám tvrdí, že je jedinou správnou cestou k Bohu. V tomto ohledu se od ostatních hodnotových systémů ničím neliší. Tato publikace se snaží ukázat důvody, které toto tvrzení podporují. Musíme mít však stále na zřeteli, že správnou cestu můžeme najít pouze tehdy, když odložíme předsudky a emoce, které nám často nedovolují vidět věci v pravém světle. Pouze potom budeme moci využít našich Bohem daných rozumových schopností a racionálně dojít ke správnému závěru.

Tvrzení islámu, že je pravým Božím náboženstvím, můžeme podpořit různými argumenty. Zde uvádíme pouze tři nejzjevnější. První argument je samotný název tohoto náboženství, který je Božího původu a má naprosto jasný význam. Druhým argumentem je jedinečné a nekomplikované učení o vztahu Boha, člověka a stvoření. Třetím argumentem je, že islám je univerzálně dosažitelný všemi lidmi a v každé době. Tato tři základní kritéria jsou logicky nutná k tomu, abychom určité náboženství mohli považovat za pravé Boží náboženství. Na následujících stránkách se těmito pojmy budeme zabývat podrobněji.

* Je-li v této publikaci používáno slovo Bůh, je tím míněn jediný Stvořitel vesmíru, vlastním jménem Alláh. Význam tohoto jména je „Ten jediný, kdo si zasluhuje uctívání“. (Pozn. redakce)

NÁZEV

Nejdříve si vysvětlíme nejzákladnější věc o islámu, a to význam jeho názvu, tedy slova „islám“. Arabské slovo „islám“ znamená odevzdání se nebo podřízení vlastní vůle jedinému skutečnému Bohu, který má jméno „Alláh“. Ten, kdo podřídí svou vůli Bohu, je „muslim“. Islám se nejmenuje podle nějakého konkrétního člověka nebo lidu a nebyl ani pojmenován teprve pozdějšími generacemi následovníků, jako tomu bylo například u křesťanství, které se jmenuje podle Ježíše Krista, buddhismu podle Buddhy Siddhárty Gautamy, konfuciánství podle Konfucia, marxismu podle Karla Marxe, judaismu podle kmene Juda a hinduismu podle Indů (perské slovo „hindu“ znamená „Ind“). Islám (podřízení se vůli Boží) je náboženství, které bylo dáno již Adamovi, prvnímu člověku a zároveň prvnímu Božímu prorokovi. Islám je dále jednotným náboženstvím všech proroků, které kdy Bůh (Alláh) lidstvu poslal. Navíc ho tak pojmenoval sám Bůh a jméno islám je jmenovitě zmíněno v posledním písmu, které lidstvu zjevil. V tomto posledním zjevení, Koránu, Alláh říká:

> **„Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se Mi dát vám islám jako cestu.“** (Súra Prostřený stůl, 5:3)
>
> **„Kdo touží po jiném náboženství než po islámu (podřízení se Bohu), nebude to od něho přijato.“** (Súra Rod Imránův, 3:85)

Islám tedy netvrdí, že je novým náboženstvím, které v sedmém století Arábii přinesl prorok Muhammad. Je

to pouze nové vyjádření, tentokrát v konečné podobě, pravého náboženství Všemocného Boha, Alláha, které bylo už předtím zjeveno Adamovi a všem následujícím prorokům.

Nyní se můžeme krátce podívat na dvě další náboženství, která rovněž tvrdí, že jsou jedinou pravou cestou. Na žádném místě v Bibli nenajdeme, že by Bůh zjevil lidu proroka Mojžíše nebo jejich následovníkům, že jejich náboženství se jmenuje judaismus, nebo následovníkům Ježíše Krista, že se jejich náboženství jmenuje křesťanství. Jinými slovy jména „judaismus" a „křesťanství" nemají Boží původ ani schválení. Ježíšovo náboženství dostalo název křesťanství teprve dlouho poté, co Ježíš opustil tento svět.

Co však bylo skutečným obsahem Ježíšova učení, když odhlédneme od jeho názvu?* Jeho náboženství se odráží v tom, co učil. Ježíš chtěl, aby jeho následovníci toto učení přijali jako vedení ve svém vztahu k Bohu. Podle islámu je Ježíš prorok seslaný Bohem (Alláhem) a jeho arabské jméno zní Ísá. Stejně jako předešlí proroci vyzýval, aby lidé svou vůli podřídili vůli Alláha (což je význam slova islám). Například v Novém zákonu se píše, že Ježíš učil své následovníky, aby se k Bohu modlili následujícím způsobem:

„Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé.

* Obě jména, jak „Ježíš" tak „Kristus", jsou hebrejského původu a k nám se dostala přes řečtinu a latinu. Ježíš, latinsky „Jesus" a řecky „Iesús", pochází z hebrejského „Jehošua" neboli „Ješua". Jedná se o totéž jméno, které v překladech Bible zní Jozue. Řecké slovo „christos" je překladem hebrejského „mašíách", do řečtiny přepisovaného jako „messias" tedy mesiáš, neboli „pomazaný".

Přiď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Lukáš 11:2, Matouš 6:9-10)

Tyto zásady Ježíš zdůrazňoval v mnoha výrocích, které jsou zaznamenány v Evangeliích. Kázal například, že jenom ti, kdo se odevzdají, dosáhnou Ráje.

„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.“ (Matouš 7:21)

Ježíš také řekl, že on sám se podřizuje vůli Boží.

„Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Neboť nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.“ (Jan 5:30)

V Evangeliích najdeme mnoho zpráv o tom, že Ježíš jednoznačně vysvětloval svým následovníkům, že on sám není tím pravým a jediným Bohem. Když mluvil o poslední Hodině, řekl například:

„Ale o tom dni a hodině žádný neví, ani andělé, kteříž jsou v nebesích, ani Syn, jedině Otec.“ (Marek 13:32)

Ježíš tedy stejně jako ostatní proroci před ním a jediný, který přišel po něm, učil náboženství islámu: podřízení se vůli jediného skutečného Boha.

BŮH A STVOŘENÍ

Naprosté podřízení vlastní vůle Bohu představuje samu podstatu uctívání, a proto základním principem Božího náboženství, islámu, je uctívat pouze Boha. Tento princip zahrnuje také odmítnutí uctívání čehokoliv jiného než Boha, tedy jakékoliv osoby, místa nebo věci. Protože všechno mimo Boha, stvořitele všech věcí, je Boží stvoření, můžeme říci, že islám v zásadě odvádí člověka od uctívání stvoření a vyzývá ho, aby uctíval pouze svého Stvořitele. On jediný zasluhuje, aby Ho člověk uctíval, protože modlitby jsou vyslyšeny pouze z Jeho vůle.

Když se tedy například člověk modlí ke stromu a jeho modlitby jsou vyslyšeny, nevyslyšel je onen strom, ale Bůh, který způsobil, že se přání vyslovené v modlitbě splnilo. Toto se nám může zdát zcela evidentní, ale uctívačům stromů už to tak jasné připadat nemusí. Podobně modlitby určené Ježíšovi, Buddhovi, Krišnovi, svatému Kryštofovi nebo dokonce i Muhammadovi, pokud byly přijaty, nebyly vyslyšeny jimi, ale Bohem. Ježíš své následovníky nevyzýval, aby ho uctívali, ale aby uctívali Boha, jak ilustruje následující citát z Koránu:

> **A hle, pravil Bůh: „Ježíši, synu Mariin, zdaž jsi to byl ty, kdo řekl lidem: ‚Vezměte si mne a matku mou jako dvě božstva vedle Boha'?" I odpověděl: „Sláva Tobě! Nebylo na mně, abych říkal něco, k čemu jsem neměl právo!"** (Súra Prostřený stůl, 5:116)

Když se Ježíš modlil, neuctíval sám sebe, ale Boha. Podle Evangelií Ježíš řekl:

„Psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti, a jemu samému sloužiti.“ (Lukáš 4:8)

Tento základní princip je obsažen v úvodní súře Koránu, která je známá jako Al Fátiha (verš 5):

„Jen Tebe uctíváme a jen Tebe o pomoc žádáme.“

Na jiném místě konečného zjevení, Koránu, Bůh říká:

I pravil Pán váš: „Vzývejte Mne a Já vás vyslyším!“ (Súra Odpouštějící, 40:60)

Je třeba zdůraznit, že ze základní zásady islámu (tedy uctívání pouze jediného Boha) vyplývá, že Bůh a Jeho stvoření jsou rozdílné a odlišné entity. Bůh není na stejné úrovni jako Jeho stvoření, stojí zcela mimo ně, a Jeho stvoření Mu není rovno a ani není Jeho součástí.

Toto se opět může zdát jasné, ale důvodem uctívání stvoření namísto Stvořitele je ve většině případů neznalost nebo nerespektování tohoto principu. Právě představa, že Boží podstata je přítomna všude v Jeho stvoření, nebo je či byla přítomna v některých z Jeho stvoření, představuje ospravedlnění uctívání Božího stvoření, kterému se potom chybně říká uctívání Boha. Avšak poselstvím islámu, tak jak je přinesli Boží proroci, je uctívání pouze Boha a zdržení se uctívání Jeho stvoření, ať už přímého či nepřímého.

Bůh v Koránu jednoznačně říká:

„A vyslali jsme již k národu každému posla, aby hlásal: ‚Boha uctívejte a Tághútovi se vyhýbejte!'"
(Súra Včely, 16:36)

Když se uctívačů model zeptáme, proč se klaní modlám (Tághút) vyrobeným člověkem, stále se opakuje odpověď, že ve skutečnosti neuctívají do kamene vytesaný obraz, ale Boha, který je v něm přítomen. Tvrdí, že kamenná modla je jenom bodem, kde se soustředí Boží podstata a že modla sama Bohem není. Tomu, kdo věří, že Bůh je jakýmkoliv způsobem přítomen ve svých stvořeních, nezbude, než tento argument pro modlářství přijmout. Avšak ten, kdo do hloubky pochopil základní poselství islámu, nemůže nikdy přistoupit na modlářství, jakkoliv by jeho zdůvodnění vypadalo racionálně.

Po celou lidskou historii se objevovali lidé, kteří si připisovali božství. Své nároky často stavěli na mylné představě, že Bůh může být přítomen v člověku. Potom šli ještě dál a tvrdili, že Boží přítomnost je v nich větší, než v nás ostatních, a proto by se jim měli ostatní lidé podřídit a uctívat je jako ztělesnění Boha nebo jako Boha soustředěného v jejich osobě. Podobně ti, kdo jiným lidem po jejich smrti přisuzují božství, nacházejí úrodnou půdu u lidí, kteří mylně věří v Boží přítomnost v člověku.

Je tedy jasné, že ten, kdo pochopil základní poselství islámu a jeho praktický dopad, nemůže za žádných okolností přijmout uctívání jiné lidské bytosti. Boží náboženství je v zásadě výzva k uctívání Stvořitele a odmítnutí jakékoliv formy uctívání stvoření. Právě toto je významem islámského kréda:

„Lá iláha illa 'lláh“ (Není boha kromě Alláha)

Upřímné pronesení této věty (spolu s uznáním Muhammadova proroctví) člověka automaticky přivede do islámu a upřímná víra v tyto principy mu zaručuje Ráj. Poslední prorok islámu (nechť mu Bůh žehná) řekl: **„Kdokoliv řekne: ‚Není boha kromě Alláha‘ a zemře s tímto přesvědčením, vstoupí do Ráje.“**

Víra v toto krédo, neboli vyznání víry, vyžaduje, aby člověk podřídil svou vůli Bohu způsobem popsaným v učení Božích proroků. Také znamená, že se věřící musí vzdát všech falešných božstev.

POSELSTVÍ FALEŠNÝCH NÁBOŽENSTVÍ

Na světě existuje nepřeberné množství sekt, kultů, náboženství, filozofických směrů a duchovních hnutí a všechny o sobě navíc tvrdí, že mají pravdu, nebo že jsou jedinou správnou cestou k Bohu. Jak zjistit, které učení má pravdu, nebo jestli nakonec nemají pravdu všechna? Způsob, jak najít odpověď, je odstranit všechny povrchní rozdíly, kterými se jednotlivá učení vzájemně liší, a najít objekt, k jehož uctívání přímo či nepřímo vyzývají. Všechna falešná náboženství spojuje nějakým způsobem pomýlená základní představa o Bohu. Tvrdí třeba, že všichni lidé jsou bohy, nebo že bohy byli určití lidé. Jiná zase věří, že bohem je příroda či že Bůh je jen výplodem lidské fantazie.

Lze tedy říci, že základním poselstvím falešných náboženství je, že Boha je možné uctívat ve formě jeho stvoření. Falešná náboženství vyzývají člověka k uctívání stvoření tím, že stvoření nebo některé jeho aspekty nazývají Bohem. Například prorok Ježíš vyzýval své následovníky, aby uctívali Boha, avšak ti, kdo se prohlašují za jeho následovníky, dnes lidi vyzývají k uctívání Ježíše, protože je podle nich Bohem.

Buddha byl reformátorem, který do indického náboženství zavedl mnoho humanistických zásad. Sám se neprohlašoval za Boha a po svých následovnících nežádal, aby se stal objektem jejich uctívání. Avšak dnes ho většina buddhistů žijících mimo Indii považuje za Boha a klaní se sochám, které se mu podle nich mají podobat.

Touto metodou zjištění skutečného objektu uctívání snadno odhalíme falešná náboženství a jejich neautentický původ. Bůh v Koránu řekl:

> **„Ti, které uctíváte vedle Něho, nejsou leč jména, jež dali jste jim vy i otcové vaši, a Bůh ohledně nich neseslal žádné zplnomocnění. Rozhodnutí náleží jedině Bohu a On poručil, abyste neuctívali nikoho kromě Něho. A to je náboženství neměnné, však většina lidí to neví.“** (Súra Josef, 12:40)

Někdo může namítnout, že všechna náboženství učí dobré věci, tak proč by mělo záležet na tom, které z nich následujeme? Odpovědí je, že všechna falešná

náboženství učí největší zlo, kterým je uctívání stvoření. Uctívání stvoření je nejtěžším hříchem, jakého se vůbec člověk může dopustit, protože je v přímém rozporu s tím, proč byl sám stvořen. Člověk byl stvořen, aby uctíval pouze Boha, jak to Alláh jednoznačně vyjádřil v Koránu:

> **„A džiny a lidi jsem jedině proto stvořil, aby Mne uctívali.“** (Súra Běžící, 51:56)

Z toho plyne, že uctívání stvoření, které je základním rysem modlářství, je jediným neodpustitelným hříchem. Ten, kdo zemře jako modlář, zpečetil svůj osud v příštím životě. Toto není jenom logický vývod, ale také fakt, který Bůh lidem oznámil ve svém posledním zjevení:

> **„Bůh věru neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí, komu chce, věci jiné než toto.“** (Súra Ženy, 4:48 a rovněž 116)

UNIVERZÁLNOST BOŽÍHO NÁBOŽENSTVÍ

Vzhledem k tomu, že důsledky následování falešného náboženství jsou tak závažné, musí být pravé Boží náboženství všeobecně srozumitelné a dosažitelné, a to ve všech minulých i budoucích epochách. Jinými slovy, pravé Boží náboženství nemůže být omezeno na jeden národ, geografickou oblast nebo historické období. Rovněž je nelogické, aby takové

náboženství trvalo na uznávání zásad, které nemají nic společného se vztahem člověka k Bohu, jako je například křest, víra v člověka jakožto spasitele nebo víra v prostředníky mezi člověkem a Bohem. Základ univerzálnosti islámu leží v jeho hlavním principu a jeho definici (podřízení vlastní vůle Bohu). Jakmile se člověk odevzdá Bohu poté, co dojde k poznání, že Bůh je jediný a stojí mimo Svá stvoření, stává se muslimem tělem i duší. A jako muslim má právo vstoupit do Ráje.

Z toho vyplývá, že kdokoliv, v jakékoliv době, a i v tom nejzapadlejším koutě světa, se může stát muslimem, tedy následovníkem Božího náboženství, islámu, a to jen tím, že zavrhne uctívání stvoření a obrátí se pouze k Bohu. Je třeba si však uvědomit, že ke skutečnému podřízení se Boží vůli patří neustálá volba mezi dobrem a zlem. Bůh člověka obdařil nejen schopností rozpoznat dobré od špatného, ale také schopností mezi nimi volit. Tyto Bohem dané schopnosti s sebou nesou také významný závazek, protože člověk se za svá rozhodnutí bude Bohu zodpovídat. Člověk by se tedy měl ze všech sil snažit konat dobro a vyhýbat se zlu. Tyto zásady jsou vyjádřeny v posledním zjevení následujícími slovy:

> **„Věru ti, kdož uvěřili, a ti, kdož jsou židy, křesťany a sabejci, ti, kdož uvěřili v Boha a v den soudný a konali zbožné skutky - ti naleznou odměnu u Pána svého a nemusí mít strach a nebudou zarmouceni.“**
> (Súra Kráva, 2:62)

Pokud však z jakéhokoliv důvodu nepřijmou konečné poselství poté, co jim bylo jasně vysvětleno, budou ve vážném nebezpečí. Poslední Prorok (nechť mu Alláh žehná) řekl:

„Kdokoliv z křesťanů a židů o mně uslyší, ale nepotvrdí svou víru v to, co jsem přinesl, a v tomto stavu zemře, bude mezi obyvateli Pekla.“ (Sbírka výroků Proroka „Sahíh Muslim“, sv. 1, č. 284)

POZNÁNÍ BOHA

Nyní se nabízí otázka, jak lze od veškerého lidstva očekávat, že bude věřit v jediného pravého Boha, když pochází z tolika různých prostředí, společností a kultur. Protože pokud jsou lidé zodpovědní za to, zda uctívají jediného pravého Boha, potom o Něm všichni musí mít možnost získat nějaké vědomosti. Poslední zjevení nás učí, že všechny lidské bytosti na své duši nesou rozpoznání jediného pravého Boha jako součást své přirozenosti, ve které byly stvořeny.

V sedmé kapitole Koránu (Rozpoznání, verše 172 - 173) Bůh vysvětluje, že když stvořil Adama, vzal duše všech jeho potomků a takto od nich přijal svědectví:

„Což nejsem Já Pánem vaším?“ I odpověděli: „Ano, dosvědčujeme to!“

Bůh dále objasňuje, proč určil, že všichni lidé ponesou svědectví o tom, že On je jejich stvořitelem a jediným skutečným Bohem zasluhujícím uctívání. Řekl:

> **„A to proto, abyste neřekli v Den zmrtvýchvstání, že jsme k tomu byli lhostejní."** (Súra Rozpoznání, 7:172)

Jinými slovy v tento den neobstojí výmluva, že jsme netušili, že Alláh je naším jediným Bohem, a že nám nikdo neřekl o nesmírné důležitosti, jakou má uctívání pouze a jedině Alláha. Alláh dále vysvětluje:

> **Či abyste neřekli: „Otcové naši věru již před námi k Bohu přidružovali a my jsme jen potomky jejich pozdějšími. Což nás chceš zahubit za to, co dělali ti, kdož nicotného se přidržovali?"** (Súra Rozpoznání, 7:173)

Každé dítě se proto rodí s přirozenou vírou v Boha a vrozeným sklonem uctívat pouze Jeho. Pro tuto vrozenou víru a sklon k uctívání existuje v arabštině výraz „*fitra*".

Prorok Muhammad (nechť mu Alláh žehná) vyprávěl, že Alláh řekl: „Stvořil jsem své služebníky v pravém náboženství, ale ďáblové jim dali zbloudit." Prorok (nechť mu Alláh žehná) také řekl: „Každé dítě se rodí ve stavu *fitry*. Potom z něho rodiče udělají žida, křesťana nebo zoroastrovce." Kdyby byl dítěti ponechán výběr, uctívalo by svým vlastním způsobem jediného Boha, ale všechny děti jsou pod vlivem svého okolí. Stejným způsobem jako

se dítě podřizuje fyzikálním zákonům, které jediný Bůh určil pro přírodu, se jeho duše zcela přirozeně podřizuje skutečnosti, že Alláh je jeho Pánem a Stvořitelem. Pokud se však rodiče snaží dítě zavést na jinou cestu, dítě v raném věku ještě není natolik silné, aby mohlo odolávat nebo se stavět proti vůli svých rodičů. V takových případech je náboženství, které dítě vyznává, věcí tradice a výchovy. Bůh děti za jejich vyznání až do určitého věku nečiní zodpovědnými a netrestá je za něj.

BOŽÍ ZNAMENÍ

Lidem jsou po celý jejich život, od dětství až po okamžik smrti, ve všech koutech světa i v jejich vlastních duších, ukazována znamení jediného pravého Boha, dokud nepochopí, že existuje pouze jeden jediný pravý Bůh (Alláh). Bůh v Koránu říká:

> **„Ukážeme jim znamení Svá ve všech světa končinách i v nich samých, dokud se jim jasným nestane, že toto pravdou je.“** (Súra Byly učiněny srozumitelnými, 41:53)

Následující příběh popisuje, jakým způsobem Bůh ukázal jednomu muži omyl modlářství. Brazilský domorodý kmen žijící v jihovýchodní části amazonské džungle postavil novou chatrč jako svatyni pro svou hlavní modlu Skwač, která představuje nejvyššího boha všeho stvoření. Jednoho dne

do chatrče vešel mladý muž, aby vzdal poctu svému bohu. Když byl v hluboké pokloně před tím, co mu odmalička ukazovali jako jeho stvořitele a živitele, vběhl do chatrče starý prašivý pes. Mladý muž vzhlédl právě ve chvíli, kdy pes zdvihl zadní nohu a modlu pomočil. Muž byl zlostí bez sebe a psa vyhnal, ale když se uklidnil, uvědomil si, že tato modla nemůže být Pánem Všehomíra. Došel k závěru, že Bůh musí být někde jinde. I když se to může zdát podivné, pes močící na modlu byl znamením od Boha tomuto muži. Toto znamení obsahovalo Boží poselství, že to, co uctíval, je falešné, a on se osvobodil od bezmyšlenkovitého následování tradice, v tomto případě uctívání falešného boha. Výsledkem bylo, že tento mladý muž dostal možnost volby: buď hledat pravého Boha nebo dále pokračovat po špatné cestě.

Alláh zmiňuje proroka Abraháma a jeho hledání Boha jako příklad správného vedení pro ty, kdo sledují Jeho znamení:

A takto jsme ukázali Abrahámovi království nebeská i pozemská, aby se stal jedním z pevně přesvědčených.

A když se nad ním rozprostřela noc, spatřil hvězdu a zvolal: „Toto je Pán můj!“ Když však zapadla, řekl: „Nemám rád zapadající.“

A když spatřil vycházející měsíc, zvolal: „Toto je Pán můj!“ Když však zapadl, řekl: „Jestliže mne Pán můj správně nepovede, budu určitě patřit k lidu zbloudilému!“

A když spatřil vycházející slunce, zvolal: „Toto je Pán můj, neboť jest největší!“ A když zapadlo, řekl: „Lide můj, nejsem zodpovědný za to, co k Bohu přidružujete, nýbrž obracím se - jako *haníf* - k tomu, jenž nebesa i zemi stvořil, a nebudu patřit k těm, kdož k Bohu přidružují.“ (Súra Dobytek, 6: 75-79)

Jak jsme si řekli již dříve, ke každému národu a kmenu byli vysláni proroci, aby v lidech posílili přirozenou víru v Boha a vrozený sklon k Jeho uctívání a také ukázali pravdu zjevovanou Bohem v každodenních znameních. I když učení těchto proroků bylo z větší části překrouceno, některé části Bohem inspirovaných poselství se zachovaly a dodnes slouží lidem za vodítko při volbě mezi dobrem a zlem. Když se podíváme do historie, vliv Bohem inspirovaných poselství můžeme rozpoznat v „deseti přikázáních“ židovské Tóry, která byla později začleněna i do křesťanství, a dále v zákonech zakazujících vraždu, krádež a cizoložství existujících u naprosté většiny starých civilizací i moderních společností.

Důvod, proč Bůh vedle zjevení prostřednictvím Svých proroků lidem neustále ukazuje Svá znamení, je, aby veškeré lidstvo dostalo příležitost rozpoznat jediného skutečného Boha.

Každá duše se bude zodpovídat ze své víry v Boha a z toho, zda přijala pravé Boží náboženství neboli islám, který znamená úplné podřízení se Alláhově vůli.

ZÁVĚR

Na předcházejících stránkách jsme si ukázali, že jméno islámu vyjadřuje zároveň jeho nejdůležitější zásadu, tedy podřízení se Bohu, a nebylo vybráno člověkem, ale podle islámských svatých textů přímo Bohem. Dále jsme si vysvětlili, že pouze islám učí o jedinečnosti Boha a Jeho atributů a přikazuje uctívat pouze Boha, a to přímo bez jakýchkoli prostředníků. Islám je navíc dosažitelný všemi lidmi ve všech dobách díky vrozenému sklonu člověka k uctívání Boha a díky znamením, která Bůh každému jednotlivci ukazuje.

Význam jména islámu (podřízení se Bohu), uznávání Boží jedinečnosti jako nejdůležitější zásady a všeobecná přístupnost veškerému lidstvu po celou jeho historii jsou pádnými argumenty hovořícími ve prospěch tvrzení islámu, že bez ohledu na jazyk, ve kterém byl vyjádřen, je pouze on již od počátku světa jediným pravým náboženstvím.

Na závěr žádáme Boha, Nejvyššího, aby nás udržoval na správné stezce, na kterou nás dovedl, a aby nám dal Své požehnání a slitoval se nad námi, protože On je Nejslitovnější. Chvála Bohu, Pánu světů. Mír a požehnání proroku Muhammadovi, všem Božím prorokům a jejich spravedlivým následovníkům.

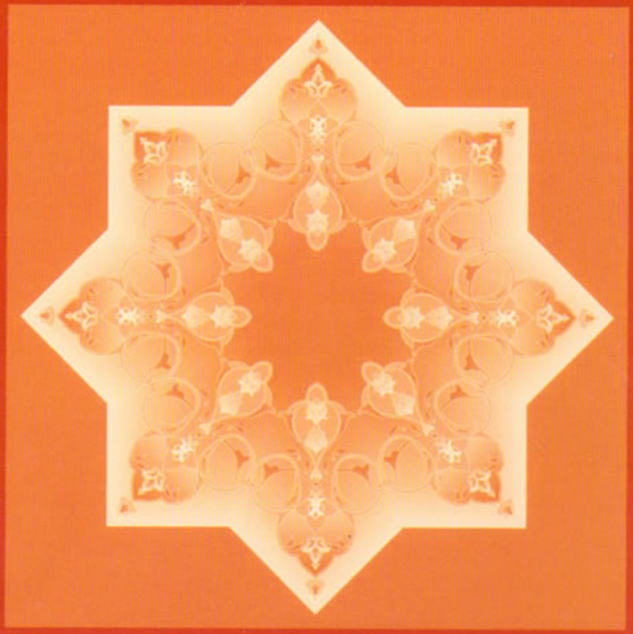
PRAVÉ NÁBOŽENSTVÍ

Bilal Philips

2. vydání, rok 2007
Z anglického originálu přeložila Islámská nadace v Praze
Použité verše z Koránu přeložil Ivan Hrbek
Použité citace z Bible převzaty z Bible Kralické

Vydala:
Islámská nadace v Praze
v nakladatelství NÚR- Fethi Ben Hassine Mnasria
Blatská 1491, 198 00 Praha 9,
e-mail: praha@muslim.cz, http://www.islamweb.cz
tel.: 281 918 876, fax: 281 917 414
Vydáno ve spolupráci s Centrem osvěty v Dammámu, K.S.A.

ISBN 80-903196-8-8

9 788090 319684